

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/9015 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 2 oktober 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 januari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 oktober 2007, verzonden op 4 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Sijnders, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

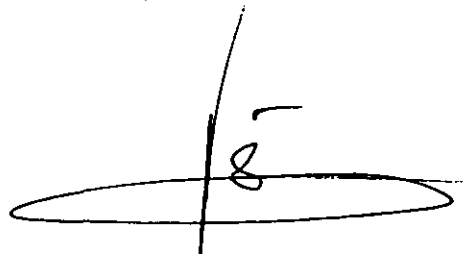
w.g. Sijnders
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 november 2007

279

Verzonden: 21 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/9015

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. I. Vreeken, advocaat te Zutphen,

en

de Staatssecretaris van Justitie
(voorheen: de Minister van Justitie)
verweerder,
gemachtigde: mr. M.M. Luik, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Eiser heeft op 4 november 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 1 mei 2002, bekendgemaakt op 2 mei 2002, is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) verleend.

Op 5 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 29 januari 2007, bekendgemaakt op 31 januari 2007, heeft verweerder deze aanvraag afgewezen op grond van artikel 34, in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Bij brief van 27 februari 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 12 juli 2007, waar eiser en zijn gemachtigde alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

Reg.nr.: Awb 07/9015

2

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals dat artikel ten tijde hier van belang luidde, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te ontvallen.

2.2 Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Onder verdragsvluchteling wordt, voor zover van belang, verstaan: elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.3 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van voornoemde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat de rechtsgrond voor verlening van de vergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Verweerder heeft daartoe - kort samengevat - overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute alsmede ter adstructie van zijn asielrelaas. Voorts acht verweerder niet aannemelijk dat eiser niet in staat is meer gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute per boot af te leggen. Naar de mening van verweerder mag van een persoon die heeft verklaard van Sierra Leone naar Nederland te hebben gereisd in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de naam van de boot, de vlag waaronder deze boot voer, de datum waarop hij per boot is vertrokken, de tijdsduur van de reis per boot en de naam van het land waar hij uit de boot is gestapt. Eiser is daartoe niet in staat gebleken. Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat eiser betreffende zijn asielrelaas onaannemelijke, vage en bevreemdingwekkende verklaringen heeft afgelegd.

2.5 Niet in geschil is dat ten tijde van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van eiser op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, de grond voor verlening van die verblijfsvergunning was vervallen. Aldus heeft verweerder de aanvraag kunnen afwijzen onder verwijzing naar artikel 34 van de Vw 2000, gelezen in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.6 Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) - verwezen wordt naar de uitspraak van 28 maart 2002 (zaaknr. 200105914/1, JV 2002/153) - dient vervolgens te worden beoordeeld of eiser ten tijde van de verleende verblijfsvergunning in aanmerking behoorde te komen voor een verblijfsvergunning op één der andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde gronden.

2.7 Het asielrelaas van eiser, zoals naar voren gebracht tijdens het nader gehoor van 11 februari 2002, luidt - zakelijk weergegeven - als volgt. Eiser is afkomstig uit Sierra Leone. Op een onbekende datum in 1998 kwamen de rebellen naar het dorp waar eiser met zijn familie woonde. Eiser en zijn familie werden opgepakt, opgesplitst in verschillende groepen en meegenomen. De groep van eiser werd naar een rebellenkamp in de wijk in gebracht. Ze werden gebruikt om in de diamantmijnen te werken. Na ongeveer drie jaar bij de rebellen te hebben verbleven, heeft eiser samen met een paar anderen enkele diamanten gestolen. Deze diamanten waren bedoeld om na een ontsnapping van te leven. Voor deze diefstal is de hele groep opgepakt, mishandeld en gefouilleerd, maar de diamanten werden niet gevonden. "Korporaal after the war", de leider van het groepje van eiser, had sympathie voor eiser en heeft hem diezelfde nacht nog geholpen te ontsnappen. Eenmaal in begreep eiser dat hij niet terug kon keren naar zijn dorp ofwel elders in Sierra Leone kon verblijven, omdat hij zou worden beschouwd als rebel vanwege zijn langdurige verblijf bij de rebellen. Een blanke pastoor, aan wie eiser zijn diamanten heeft gegeven, heeft vervolgens eisers reis naar Nederland geregeld.

2.8 Eiser heeft in de zienswijze van 7 juli 2006 en tijdens het nader gehoor van 10 oktober 2006 - kort samengevat - nog het volgende naar voren gebracht. Eiser heeft bij terugkeer te

vrezen voor zijn leven. Hij zal worden beschouwd als rebel omdat hij lange tijd bij de rebellen heeft verbleven en samen met hen is gezien. Eiser vreest met name voor mensen van de Limba stam.

2.9 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer uitspraken van 27 januari 2003 (zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103), van 4 mei 2006 (zaak nr. 200509551/1, JV 2006/246) en van 7 augustus 2006 (zaak nr. 200605044/1), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de desbetreffende vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, maar niet met bewijsmateriaal gestaafde, feiten en omstandigheden tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De rechter moet het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering daarvan. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader.

2.10 Met eiser is de rechtbank van oordeel dat verweerder het ontbreken van een identiteitskaart niet aan hem heeft kunnen toerekenen, doch gelet op het vorenstaande, is overigens door verweerder nog voldoende overwogen om artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser tegen te kunnen werpen. Met name heeft verweerder eiser kunnen tegenwerpen dat hij geen voor verweerder verifieerbare gegevens over zijn reis heeft verstrekt, zoals bijvoorbeeld de naam van het schip waarmee eiser is gereisd en de vlag waaronder het voer. Dat eiser gedurende de reis zijn tijdsbesef is kwijtgeraakt en dat zijn reis is geregeld door blanke mannen, leidt niet tot een ander oordeel. De rechtbank verwijst daarbij naar hetgeen hieromtrent door verweerder is overwogen in het thans bestreden besluit.

Aldus heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in zijn beoordeling kunnen betrekken en zich op het standpunt kunnen stellen dat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.11 Zoals de Afdeling onder meer in voormelde uitspraak van 27 januari 2003 heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongrijpde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt verweerder beoordelingsruimte toe.

2.12 Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser de hiervoor bedoelde positieve overtuigingskracht ontbeert en daarom ongeloofwaardig is. Verweerder heeft daarbij van belang kunnen achten dat eiser onaannemelijke, vage en bevreemdingwekkende verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft verweerder kunnen overwegen dat niet aannemelijk is, dat de plek waar de diamanten werden opgeslagen, niet werd bewaakt en op relatief gemakkelijke wijze toegankelijk was. De stelling van eiser dat de

rebellen er vanuit gingen dat de gevangenen niet voldoende moed zouden hebben om de diamanten te stelen, is hiervoor geen afdoende verklaring. De stelling van eiser dat het een gelukkig toeval is dat de diamanten bij zijn fouillering zijn niet gevonden, heeft verweerder evenmin aannemelijk hoeven achten, nu verwacht mag worden dat de gevangenen in een dergelijke situatie zeer grondig worden gefouilleerd. Verweerder heeft ook kunnen overwegen dat het niet aannemelijk is dat een korporaal die aan de zijde van de rebellen staat, zijn positie op het spel zou zetten en een dermate groot risico zou nemen door eiser belangeloos te helpen ontsnappen. Daargelaten hetgeen eiser, onder verwijzing naar het ambtsbericht van 28 september 2001, heeft aangevoerd met betrekking tot de (on)mogelijkheid te ontsnappen aan de rebellen, overweegt de rechtbank dat, gelet op vorenstaande, ook overigens voldoende is overgebleven om te oordelen dat verweerder heeft kunnen concluderen dat eisers asielaanvraag positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.13 Gelet op het voorgaande heeft verweerder derhalve terecht overwogen dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

2.14 In geschil is voorts de vraag of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat eiser ook thans geen aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder a tot en met c, van de Vw 2000.

2.15 Voor zover eiser heeft gesteld dat hij verdragsvluchteling is, moet voorop worden gesteld dat de situatie in Sierra Leone ook thans niet zodanig is dat asielzoekers zonder meer als verdragsvluchteling behoren te worden aangemerkt. Eiser zal derhalve aannemelijk moeten maken dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen rechtvaardigen.

2.16 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat eiser zodanige feiten en omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt. De rechtbank overweegt daartoe dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen, zoals hiervoor is overwogen, dat het asielaanvraag van eiser niet geloofwaardig is.

2.17 Voor zover eiser heeft betoogd bij terugkeer naar Sierra Leone te vrezen voor een door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) verboden behandeling, geldt eveneens dat verweerder gelet op het vorenoverwogene eisers asielaanvraag niet geloofwaardig heeft kunnen achten. Eiser heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt bij terugkeer in de bijzondere aandacht te staan van de autoriteiten of van derden. Nu zijn asielaanvraag niet geloofwaardig wordt geacht, is het evenmin geloofwaardig dat eiser door de bevolking, de Limba stam in het bijzonder, als rebel zal worden gezien.

2.18 Verweerder heeft derhalve terecht overwogen dat eiser ook thans niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, onder a dan wel b, van de Vw 2000.

2.19 Voor zover eiser heeft gesteld dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank het volgende.

Reg.nr.: Awb 07/9015

6

2.19 Voor zover eiser heeft gesteld dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank het volgende.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in hetgeen eiser heeft aangevoerd, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, geen aanknopingspunten zijn te vinden op grond waarvan geoordeeld zou moeten worden geoordeeld dat hij met toepassing van het gevoerde traumatabeleid in het bezit zou moeten worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.20 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerdens weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen de rechterlijke toetsing kan doorstaan. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.J.H. Schuurman en in het openbaar uitgesproken op 2 oktober 2007 in tegenwoordigheid van mr. D. Mol-Schneider als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

- 4 OKT. 2007

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

ADVOKATENKANTOOR VREEKEN

Mr I. Vreeken
advokaat

IJsselkade 27
Zutphen

Postbus 153
7200 AD Zutphen

tel. 0575-543527
fax 0575-543528

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

HOGER BEROEPSCHRIFT

30 oktober 2007

GEEFT TE KENNEN:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 OKT. 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

geboren op van Sierraleonse nationaliteit, verblijvende te
aan de , domicilie kiezende te Zutphen aan de IJsselkade
27 (postbus 153, 7200 AD), ten kantore van advokaat Mr I. Vreeken, die, conform het
bepaalde in artikel 70, eerste lid Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), verklaart
bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om te dezer zake hoger beroep in te stellen:

1. Bij besluit van 29-1-2007 heeft de Minister van Justitie (hierna aan te duiden met de
Staatssecretaris van Justitie - SvJ) de asielaanvraag van appellant afgewezen.
2. Bij uitspraak van 2-10-2007 heeft de rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard (bijlage).
3. Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen deze uitspraak. Appellant voert de
volgende grieven aan tegen de uitspraak van de rechtbank.

Grief 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 overwogen dat de SvJ aan
appellant heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen verifieerbare gegevens over zijn reis
heeft verstrekt en dat zijn verklaring dat hij tijdens de reis zijn tijdsbesef is kwijtgeraakt
niet tot een ander oordeel leidt.

Toelichting:

- * Appellant heeft in de zienswijze en in beroep aangevoerd dat hij zijn reisroute
weliswaar niet met documenten kan onderbouwen, maar dat de door hem verschaft
informatie toereikend is, althans dat het hem *niet toe te rekenen* is dat hij geen
documenten heeft overgelegd en hij niet meer informatie heeft kunnen verschaffen.
Nu de rechtbank niet conform het bepaalde in artikel 31 lid 2 sub f Vw heeft getoetst of
de SvJ appellant heeft kunnen tegenwerpen dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het
ontbreken van documenten die zijn reisverhaal onderbouwen hem *niet is toe te rekenen*,
heeft de rechtbank een onjuist toetsingskader toegepast.
- * Appellant heeft verklaard dat hij het tijdsbesef was kwijtgeraakt. De SvJ heeft daarover
in de beschikking overwogen dat deze omstandigheid niet afdoende is omdat dit appellants
eigen ervaringen betreft en appellant dus voldoende relevante reisdetails kan verschaffen.
In beroep heeft appellant daartegen aangevoerd die redenering onhoudbaar is omdat het

ADVOKATENKANTOOR VREEKEN

2

juist appellants eigen ervaringen zijn geweest waardoor hij het tijdsbesef is kwijtgeraakt en waardoor hij niet meer reisdetails heeft kunnen verschaffen dan hij heeft gedaan.

Grief 2:

Indien grief 1 doelt treft, heeft de rechtbank in r.o. 2.11 miskend dat de SvJ een onjuist toetsingscriterium heeft toegepast.

Grief 3:

Ten onrechte heeft de rechtbank –samengevat– overwogen dat de SvJ zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellants asielrelaas positieve overtuigingskracht mist doordat hij onaannemelijke, vage en bevreemdend wekkende verklaringen heeft afgelegd.

Toelichting:

* M.b.t. de plek waar de gestolen documenten werden bewaard: de rechtbank is voorbij gegaan aan de kern van de zaak, namelijk dat appellant in de zienswijze en in beroep heeft aangevoerd, dat uit de respectievelijke ambtsberichten niet blijkt dat de bewaking van gevangenen en meer in het bijzonder van hen die gedwongen werden te werken in de diamantdelving systematisch en waterdicht was. De rechtbank heeft appellants verklaringen derhalve maar ten dele (en bovendien onjuist) beoordeeld.

* M.b.t. de fouillering: appellant heeft in de zienswijze en in beroep aangevoerd dat er terzake sprake is geweest van een gelukkig toeval omdat enerzijds de fouillering kennelijk slecht werd uitgevoerd en anderzijds de diamanten kennelijk goed waren verstopt, terwijl iets dergelijks en de beste beveiligde detentiecentra ter wereld wel eens voorkomt. Ook heeft appellant gesteld dat de SvJ zich terzake niet gebaseerd heeft op enige objectieve informatie uit de op andere onderdelen wel gebruikte ambtsberichten.

* M.b.t. de hulp van de korporaal bij de ontsnapping: Appellant heeft in de zienswijze gesteld dat het niet vaststaat dat de korporaal zijn positie op het spel zette en daarbij gewezen op de slechte organisatie en het feit dat er geen directe aanwijzingen voor handen waren voor diens hulp bij de ontsnapping. Ook heeft appellant gesteld dat er tussen hem en de korporaal sprake was van wederzijdse sympathie. Ten onrechte heeft de rechtbank de SvJ gevolgd in een speculatieve redenering die geen houvast heeft in appellants eigen verklaringen of in –bijvoorbeeld– de ambtsberichten.

Appellant klaagt er daarbij tevens over dat de rechtbank geen oordeel heeft willen geven over zijn beroepsgrond (zie punt 5 van de beroepsgronden) met betrekking tot de stelling van de SvJ dat het vrijwel onmogelijk was om uit een RUF-kamp te ontsnappen. Dit klemmt te meer nu tussen de ontsnappingen die zich in het verleden hebben voorgedaan en de wijze van ontsnapping een verband kan bestaan.

* Appellant verwijst terzake ook naar de aan de rechtbank overgelegde pleitnota.

REDENEN WAAROM:

appellant u verzoekt

- dit hoger beroep gegrond te verklaren,
- de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen van 2-10-2007 te vernietigen,
- het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren,

Voor appellant,

Mr J. Vreeken
gemachtigde